27/12/2020

Χειροτονία στη Μονή της Μετανοίας του Παπαφλέσσα

/ Ιερές Μονές

Στην Ιστορική Ιερά Μονή της Ζωοδόχου Πηγής Βελανιδιάς, πλησίον της πόλεως της Καλαμάτας, προέστη της Θείας Λειτουργίας ο Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, σήμερα, Κυριακή μετά την Γέννησιν του Χριστού και εορτή του Αγίου Πρωτομάρτυρος και Αρχιδιακόνου Στεφάνου.

Σε αυτόν τον ιστορικό και γεμάτο συμβολισμό τόπο, αφού η Ιερά Μονή Βελανιδιάς, σύμφωνα με την παράδοση, είναι **η Μονή της Μετανοίας του Ηρωϊκού Αρχιμανδρίτου Γρηγορίου Δικαίου – Παπαφλέσσα**, αλλά και ο τόπος συγκέντρωσης των οπλαρχηγών πριν την έναρξη της Επανάστασης του 1821 και σε μια ημέρα με συμβολισμό, κατά την οποία τιμάται η μνήμη του Αγίου Πρωτομάρτυρος και Αρχιδιακόνου Στεφάνου, **επέλεξε ο Σεβασμιώτατος να τελέσει και την εις Πρεσβύτερον χειροτονία, του μέχρι σήμερα Αρχιδιακόνου,** της Ιεράς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, π. Νεοφύτου Σαχλά.

Τον Σεβασμιώτατο πλαισίωσαν ο Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Μεσσηνίας Αρχιμ. Φίλιππος Χαμαργιάς, ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Βουλκάνου Αρχιμ. Προκόπιος Σμυρνής και ο Διάκονος Θεόφιλος Κυριάκος, ενώ παρούσα ήταν και σύμπασα η αδελφότητα της Ιεράς Μονής Βουλκάνου.

ΔΟΞΑ ΕΝ ΥΨΙΣ

Ο χειροτονηθείς, κατά την ομιλία του αναφέρθηκε στα πρώτα του βήματα και

στον πόθο του για την ιερωσύνη, στο πρόσωπο της προστάτιδός του Παναγίας της Βουλκανιωτίσσης, στις ευεργεσίες που βίωσε από τον Σεβασμιώτατο, κατά την πορεία της διακονικής του ζωής και σε πρόσωπα που τον στήριξαν και τον στηρίζουν με αγάπη, όπως ο Πνευματικός του πατέρας και Πρωτοσύγκελλος της Μητροπόλεως π. Φίλιππος, οι πατέρες και συμμοναστές του στη Μονή Βουλκάνου, οι γονείς του και άλλοι.

Ο Σεβασμιώτατος, κατά την αντιφώνησή του, αναφέρθηκε στο διπλό μήνυμα της Εορτής των Χριστουγέννων, αυτό της χαράς και εκείνο της ταπείνωσης. Κάλεσε τον νέο Πρεσβύτερο να έχει πάντοτε αυτή την χαρά, όταν τελεί την Αναίμακτο Ιερουργία και τον προέτρεψε να έχει πάντα ταπείνωση, κατά την ιερατική του διακονία. Του υπενθύμισε πως η ταπείνωση θα είναι αυτή που θα πρέπει να τον καθοδηγεί και να τον διακρίνει και όχι το ρεύμα της εποχής και η γνώμη των ανθρώπων, αφού οι άνθρωποι που μας χειροκροτούν είναι πολλές φορές οι ίδιοι που μας κατακρίνουν.

Του υπόμνησε πως η ζωή του κληρικού είναι ένας ανηφορικός Γολγοθάς και πως θα πρέπει να φέρει τα σημάδια του μαρτυρίου και της μαρτυρίας για να σώσει τις ψυχές των ανθρώπων. Τέλος του ευχήθηκε να έχει πάντοτε ως πρότυπό του τον Άγιο Στέφανο, ο οποίος “πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ”.

Ο Χειροτονητήριος λόγος του π. Νεοφύτου:

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙ ΤΗ, ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΜΟΥ ΕΙΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ – ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΒΕΛΑΝΙΔΙΑΣ

27 Δεκεμβρίου 2020

Σεβασμιώτατε Πάτερ και Δέσποτα, σεπτέ Ποιμενάρχα της Παναγιοσκεπάστου, Αγιοτόκου και ιστορικής Μητροπόλεως Μεσσηνίας, πολυσέβαστοι πατέρες και αδελφοί, λαέ του Θεού εκλεκτέ και περιούσιε.

Εν μέσω του σκότους και του ψύχους της νυκτός του κόσμου, ιδού προβάλλει το μυστικό φώς της Θείας Αποκαλύψεως και εκχύνεται η θαλπωρή της θείας Παρουσίας και υπό τους αγγελικούς ύμνους συγχορδίζεται η θαυμαστή συμφωνία της ενσαρκώσεως του Λόγου: ”Καί ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν” (Ἰωάν. Α’, 14).

Το μεγάλο αυτό και εξαίσιο γεγονός επαναφέρει στην ανθρώπινη μνήμη, η μεγάλη των Χριστουγέννων εορτή και μας οδηγεί προς τη σπουδαία και φοβερά εκείνη ώρα της ιστορίας, κατά την οποία, επί Καίσαρος Αυγούστου, εν Βηθλεέμ τη πόλει εγεννήθη εκ της Παρθένου Μαρίας ο Υἱός του Θεού και Σωτήρ του κόσμου

Και μέσα στην εορταστική και χαρμόσυνη ατμόσφαιρα των ημερών αυτών,

ιστάμενος ενώπιον του Ιερού Θυσιαστηρίου, του αφιερωμένου στην Υπεραγία Θεοτόκο, την «Κυρία Χρυσοπηγή» την Βελανιδιώτισσα, στο ιερό ορμητήριο των ηρωϊκών εκείνων ανδρών, οι οποίοι αγωνίστηκαν για την απελευθέρωση της πόλεώς μας , στίς 23 Μαρτίου του 1821,
α ι σ θ ή μ α τ α δέους και σεβασμού πλημυρίζουν την ύπαρξη μου.

Την ώρα αυτή, Σεβασμιώτατε, τη μοναδική και ανεπανάληπτη, κλείνω τα μάτια και αφήνω την καρδιά μου, νοερά να ταξιδέψει στο έτερο πνευματικό λιμάνι, των όπου γης Μεσσηνίων, στην παλαίφατη καί περιάκουστη Ιερά Μονή του Βουλκάνου. Εικόνες και παραστάσεις κατακλύζουν την ψυχή μου και δονούν όλες τίς αἰσθήσεις μου.

Σ’ εκείνο το Βασιλομονάστηρο, ενώπιον της Ιεράς Εικόνος της Θεομήτορος, της Μάνας Βουλκανιώτισσας, εκδήλωσα τον πόθο της ψυχής μου για το Μοναχισμό και την Ιερωσύνη, από μικρό παιδί. Και αυτή την ιερή και επίσημη γιά μένα, στιγμή της διακονίας μου, στρέφω το βλέμμα μου ικετευτικά προς Αυτήν, και εκ βαθέων, την παρακαλώ: «Χαράς μου την καρδίαν πλήρωσον, Παρθένε, η της χαράς δεξαμένη το πλήρωμα…».

Στα ιερά εκείνα χώματα, οικονόμησε η πρόνοια του Θεού πριν από ένδεκα χρόνια να γίνει η μοναχική μου κουρά , διά των τιμίων χειρών σας. Αλησμόνητα και έντονα, είναι τα λόγια σας

Σεβασμιώτατε, που τότε μου είπατε: «Παιδί μου, ο Θεός σε χαρίτωσε με το όνομα Χαράλαμπος… Εύχομαι καθ’ όλη τη διάρκεια της ζωής σου να σε χαρακτηρίζει αυτό που το όνομά σου δηλώνει … να λάμπεις πάντοτε από χαρά». Ἔτσι ξεκίνησε η πνευματική μου αναγέννηση με καθημερινά στιγμιότυπα μοναστικής πολιτείας, αρωματισμένα με τη χαρμολύπη, πού αποτελεί την πεμπτουσία της μοναστικής ζωής αλλά και εκπροσωπεί το ψηφιδωτό, της μέχρι σήμερα πορείας μου.

Και έλαμψα από χαρά στις 14 Νοεμβρίου του ιδίου έτους, στον ιστορικό Ι. Ναό του Αγίου Νικολάου Φλαρίου Καλαμάτας, όπου με χειροτονήσατε διάκονο, κατά την ημέρα της εορτής του Πρωτοσυγκέλλου μας πατρός Φιλίππου, τον οποίο ευγνωμονώ για τη συμμαρτυρία, τη διαρκή καθοδήγηση και την εν γένει παρουσία του στη ζωή μου, παρόντα δε και σήμερα στη μυστηριακή αυτή εορτή μου.

Έλαμπα από χαρά κάθε φορά που συμμετείχα στην αναίμακτο Ιερουργία, ως διάκονος σας, για τα όσα διδασκόμουν με το μεστό εκκλησιαστικό σας λόγο, την ακαδημαϊκή σας δεινότητα, τη διεισδυτική σας ματιά , το παράδειγμα και κυρίως, τη διακριτική σιωπή σας. Κάθε φορά που αντίκριζα το φωτεινό πρόσωπό σας, όντως αισθανόμουν ευτυχής, που είχα τη δυνατότητα αυτής της συναναστροφής.

Γι’ αυτό “ομολογώ την χάριν σας, κηρύττω το έλεον σας, ου κρύπτω τις ευεργεσίες σας”. (Ευχή Μ. Αγιασμό, μερική παράφραση)

Σε κείνες δε τις στιγμές που, οι αδυναμίες, τα λάθη και οι παραλείψεις μου σας στενοχωρούσαν, θαύμαζα τη μακροθυμία και την πατρική στοργή σας. Γι αυτό και επανειλημμένως “κλίνω γόνυ καρδίας και σώματος” ενώπιόν σας, και “άφεσιν αιτώ παρά … του δικαίου και ευσπλάχνου ευεργέτου μου”.(Ακολουθία των Εξομολογούμενων)
Και συνεχίζω να λάμπω από χαρά, ἰδαίτερα αυτή την ώρα αφού δια των τιμίων χειρών σας, η Χάρις του Παναγίου και Τελεταρχικού Πνεύματος, θα αξιώσει και εμένα, τον ταπεινό και ανάξιο, να λάβω εντός των χοϊκών μου χειρών, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστόν, την “Ιερά Παρακαταθήκη”, την οποία καλούμαι να διαφυλάξω, “έως της Δευτέρας Παρουσίας” (Τάξις γινομένη επί χειροτονία Πρεσβυτέρου).

Ευγνωμόνως στρέφω τη σκέψη και το λόγο μου, στους σεβαστούς γονείς μου, Κωνσταντίνο και Μαρία, οι οποίοι με ανέθρεψαν με κόπους και μόχθους, στερήσεις και θυσίες, γαλουχώντάς με “εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου” και αποδέχθηκαν γενναιόδωρα την αφιέρωσή μου στον Θεό παρ’ότι ήμουν μονογενής υιός τους. Λάμπει από χαρά και η μονάκριβη αδελφή μου Θελξιόπη με τον σύζυγό της Παντελεήμονα καθώς επίσης όλοι οι συγγενείς και οι οικείοι, οι οποίοι παρίστανται και χαίρονται με τη χαρά μου.

Λάμπουν οι σεβαστοί Πατέρες και «παραδελφοί» από την κοινή Μονή της μετανοίας μας, που ήλθαν σήμερα να συμπροσευχηθούν με προεξάρχοντα τον Καθηγούμενο μας π.Προκόπιο, και οι οποίοι αυξάνουν περισσότερο τη χαρά μου, γιατί «ἀδελφός ὑπό ἀδελφοῦ βοηθούμενος ὡς πόλις ὀχυρά ἐστί». Είμαι βέβαιος ότι εύχονται να μιμηθώ στις αρετές, τον σήμερα εορτάζοντα Άγιο Πρωτομάρτυρα και Αρχιδιάκονο Στέφανο , τον Άγιο Ιερομάρτυρα Χαράλαμπο και τον Άγιο παιδομάρτυρα Νεόφυτο, του οποίου το όνομα έλαβα κατά τη μοναχική κουρά μου αλλά και έφεραν πολλοί μακαριστοί Βουλκανιώτες πατέρες με πρώτο τον άγιο Αρχιερέα της Τριφυλίας κυρό Νεόφυτο Παναγιωτόπουλο και έσχατο τον προηγούμενο αυτής μακαριστό αρχιμανδρίτη Νεόφυτο Παντζή.

Από την “Ἄνω Ἰερουσαλήμ”, παρίστανται την ώρα αυτή νοερώς στην χαρά μου, ηγαπημένα πρόσωπα, οι προπάτορες μου, Χαράλαμπος και Θελξιόπη, Ιωάννης και Αικατερίνη, των οποίων και εύχομαι η μνήμη να είναι αγήρως και αιωνία.

Σεβασμιώτατε Πατέρα μου, διαπρύσιε ευεργέτα της ζωής μου και αιτία της χαράς που λάμπει στο πρόσωπό μου, “ισαρίθμους ἄν τῇ, ψάμμῳ ὠδάς” (Ακάθιστος Ύμνος) και ευχαριστίας, εάν προφέρουν τα χείλη μου προς το πρόσωπό σας, θα είναι

φτωχά μπροστά στην πληθώρα των δωρημάτων, με τα οποία κοσμήσατε τή ζωή μου, γι’ αυτό καί ως ο Δαβίδ αναφωνώ: “Κύριε, … ο στεναγμός μου ἀπὸ σοῦ ουκ απεκρύβη, … Ότι ὅτι ἐπὶ σοί ήλπισα.” (Ψαλμ. 37, 10 & 16).

Σεβασμιώτατε, ίσως και να ήταν θέλημα Θεού η χειροτονία μου αυτή, να τελεσθεί στην αγιασμένη αυτή καλογερική μάνδρα, για να ευφρανθούν οι μακαρίες ψυχές των Πατέρων και Μητέρων της, που ασκήθηκαν εδώ και στη μνήμη όλων αυτών αλλά και των τριών Βουλκανιωτών Πατέρων που διακόνησαν εδώ , επιτρέψτε μου, να κλείσω το λόγο μου, με τον επίλογο του Χειροτονητηρίου λόγου εις Πρεσβύτερον, ενός Βελανιδιώτου Ηγουμένου, του περισπούδαστου Ιεζεκιήλ, μετέπειτα Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος, εκφωνηθέντος σ ’αυτό το Καθολικό, το έτος 1907, επαναλαμβάνοντας και υιοθετώντας τα ακροτελεύτια αυτά:

«Καί ἤδη ἐπίθες, Σεβασμιώτατε, ἐπιεικῶς τάς πανιέρους χεῖρας καί εὐλόγησόν με, αἱ δέ εὐχαί τῆς Σῆς Σεβασμιότητος… ἔσονταί μοι ἀρωγοί, ὅπως ποτέ δυνηθῶ καί ἀναφωνήσω «τόν ἀγώνα τόν καλόν ἠγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα» (Β΄Τιμ. δ, 7). Γένοιτο.